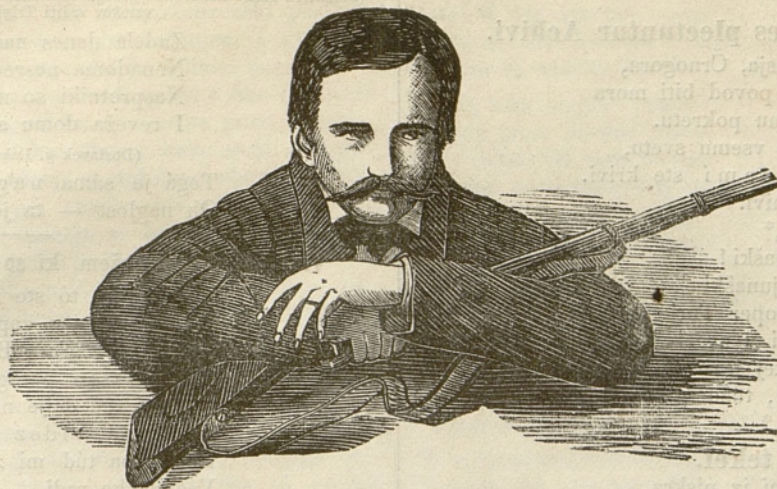

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjediniimo se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! —

Čuden pogreb.

Zvonovi po vseh cerkvah, po stolpih vseh doné,
Da deleč se glasijo čez dole, čez goré;
K pogrebu vkup derejo ljudje od vsih strani
Slovenije veseli, ko da bi v svate šli.

Tu videti je Kranjce i tamkaj Štajarce,
Tu Istre, Goratane i tam Goričane,
Trop Ogrov i Hrvatov družji se jim v narast,
Da rajncemu mrliču izkaže zadujo čast.

Uže nesô ga štirje, za njim se ljud valí,
Al nihče ne žaluje, nihče se ne solzi,
Ni čuti mizerera, ni čuti libere,
Pa tudi ne molitve i ne molitvice.

Vsi skačejo vriskaje, veselo se smejo,
I nove, stare pesmi navdušeni pojó;
Glasovi samokresov razlegajo se vmes
Piskarjev ino godcev ko da je pir al ples.

V množici pa počasi koraka sivček svet,
Obleka črna krije od glave ga do pet,
Le on otožno gleda, le on potuhnjen gre,
Le on po njem zdihuje i briše si solzé.

Alj za solzé njegove nobenemu ni mar,
Kaj nek bi žal jim bilo, da vmrl je grešnik star,
Saj le ošaben tujec, le krut je bil trinog,
Ki je Slovincem vedno zadaval dosti tóg.

I tjakaj do mogile valí se ljudstva trop,
Po starem običaji vrši se tu pokop:
„Naj božja luč mu sveti!“ izgovarja sleherni,
Od pevcev pa sebranih ta pesem zadoni:

Slovenski glas živeči
Bo vladal od silih dob,
Saj k našej pal je sreči
Latinski jezik v grob.

I slave veličanske
Mu šapelj je izgnjil,
Sinove nas slovanske
Ne bode več močil.

Naj biva v hladnej jami.
Počiva noč i den,
Saj nihče ga ne zdrami
Z njegovih sladkih sen.

Ker bilo mu je vmreti,
Da ga zarase mah,
Naj večna luč mu sveti,
Varuj ga božji strah.

Še vedno se razlega na novem grobi spev,
Se vedno čez planjave zvonov doní odmev;
I mlado ino staro grobu zapušča kraj,
Ter radostno se vrača v svoj mili zavičaj.

Dr. Čudež.

Slovinci, posluš!

(Poje se ta pesem po znani melodiji — „S korbáčem!“ i veljá oziroma tudi lahonu.)

- Napnite le uhó!
Če moja pesmico
Poslušat' vam je mar,
Ne prašam vas za dar,
Tržaški s pušo Jur'
Sem kaj učen dihur;
Povedal bodem Vam,
Kaj prizadeva nam —
[:Nemškutar.:]
- Ak tam na Dunaji
Postava se rodi,
Ki zánas ne veljá,
Ker narod nam teptá;
Če tudi slavski rod
Se brani je povsod —
Svoj narod zataji
Ter z Nemcem raj drži —
[:Nemškutar.:]
- Kar pride z Dunaja
Al zbora takega,
U katerem je Slován
Od Nemca zaničvan,
Se mora vse zgodit',
Veljavo zadobit',
Če tud nič prida ni,
Da se le ohladi —
[:Nemškutar.:]
- Tako le obvelja,
Kar Nемец sklobasá;
Slován povsod trpi,
Pravice ne dobi.
Mu davki se množé,
Z njim' Němci se masté,
Slován naj se potí,
Da zláhka le živí —
[:Nemškutar.:]
- Poslan'c slovenski pá —
Zastonj on ropotá,
Ko vidi da takó
Nas tlačijo grdó. —
Nekterim smil'jo se
Celó gosénice,
Za nás pa ni jim mar,
To priča nam glavár —
[:Nemškutar.:]
- Bi boljše bilo skor,
Če bi naš kranjski zbor
Se skup ne klical več,
Saj upanje je preč,
Da bo dosegel kaj,
Ker „špiegelfehteraj“
So naši sklepi vsi,
Za kter'mi ne stoji —
[:Nemškutar.:]
- Manjšino našo tró
Na Štajerskem strašno,
Še huje pa drugóđ
Godi se jej povsod.
A vlada vendar le,
Večinam prav dajé,
Ljubljansko pa spodi,
Če nanjo zarezí
[:Nemškutar.:]
- Pa vendar pravijo,
Da nam pravični so
Uradni ti možjé
Ki nas takó podé.
Pričuje okrožnica,
I druga pismica, *)
Kako stojé reči;
Možé naj te časti —
[:Nemškutar.:]
- Dokler zedinjena
Se nam Slovenija
Ustvarila ne bo,
Nam zmeraj bo hudó.
V imen svobode nas
Po molzel vsaki čas,
Po paragrafi trl,
Brez noža bode drl —
[:Nemškutar.:]
- Erzherzog Johann sam
Je dal besedo nam:
Če narod le želí,
Sloven'ja se rodi.
Zato slovenski rod!
Le tirjaj jo povsod!
To naj te ne vjezi,
Če kisló se drži —
[:Nemškutar.:]

*) Razglas ravnateljem srednjih šol; dekret Ravnikarjev, Schmiedov, Leitmaierjev, Hotschewarjev; zahtevanje v imenu avtonomije (?), da bi Klunov Landesschulverrath, kterega večino vlada voli, našim šolam učni jezik določeval itd. itd.

Quisquid delirant reges plectuntur Achivi.

Panslavizem, Rusja, Črnogora,
Bog vé, kaj še povod biti mora
Dalmatinskemu pokretu.
Znano pa je vsemu svetu,
Na krmilu v i s a m í ste krivi,
Da trpé — Achivi.

Grofe oj Turjaški!
Praded Tvoj junaški
Vodil je Slovane zoper Turke v boj;
Ti pa s Turki v zvezi
Zdaj v vojaškej jezi
Na Slovane pojdeš, tožni grofe moj!

Mene tekel.

Voda vré, uže kipi iz piskra,
Ti pa še ne greš, oj pojdi Giskra!
Kaj nek čakaš, pojdi, teci Bajst!
Herbst — jesén je šla, nastopa mraz
Še Ti idi, saj je skrajni čas.
I vi vsi ostali
Če ne greste kmali
Grdo boste — pali.

Grahek i Bobek.

Grahek: Ti, kje pa je prav za prav tisti kraj, v katerem so se slovavski Dalmatinci — Bokeljji imenovani, zaradi nove vojaške postave spuntali?

Bobek: To je daleč, daleč doli, še unkraj Dobrovnika na črnogorski in albanski meji.

Grahek: Po tem takem je to konec Avstrije?

Bobek: Ti si poreden! Avstrije ne bode konec, dokler je ne Nemci zadavijo, ti je pa, kakor pravijo, zadaviti ne mislijo, dokler jim ona Slovane daviti pomaga.

Grahek: Ti me nisi prav razumel. Jaz mislim, da je konec Avstrije tisti kraj, v katerem se je punt vnel. Slovani so menda Avstrijo za naj spodnji konček škrica cukati jeli, ker namerjava ona vse Cislajtance pod nemški frak spraviti.

Bobek: S tem jo hočejo menda opomniti, da ni nemška centralizacija, nego justitia — regnorum fundamentum.

Grahek: Ali puntarije bi se vendar morali varovati, če jim se tudi krivica godi.

Bobek: Ustajo to imajo na vesti le Nemci i njih vlada. Ako sedaj vladajoči Nemci zaradi te puntarije zobmi škripajo, naj pomislijo, kaj so sami l. 1848 i 1849 počeli, i kakó so zdaj „revolucionarjem“ magjarskim dali, več ko jim je šlo, Slovanom pa, ki so takrat Avstrijo tako rekoč iz groba iz vleкли, dali so — figo pod nos!

Jakelj i Mihelj.

Jakelj: Dalmatinskih ustajnikov je uže 20—30.000.

Mihelj: Mogoče, ker je morda polovico divjih Črnogorcev in Ercegovcev med njimi.

Jakelj: Kakor se sliši, ustajniki zmagujejo, i vojaki bili so neki vže večkrat primorani posnemati „marš“ ljubljanskih Gut-Eilejev. V poslednjem času so bili ustajniki vže do Kotora prilomastili i pred mestom celó kazino zažgali, v ktero so častniki zahajali.

Mihelj: To je gotovo znamenje, da je panslavistična kuga tudi Dalmatince vže okuzila. Zoper to kugo pa imamo v Ljubljani najboljšo pomoč. Vojvoda Slivar, zmagonosni ljubljanski Huynci, zlasti pa gg. Šraj in Pihavec s svojimi stolmi bi s slavizmom okužene upornike brez vse druge pomoči precej v kozji rog vgnali. — Škoda, da slavnemu vojnemu ministerstvu naši ti Samsoni najbrže še znani niso.

Zakaj toliko sovraštvo cerkve!

(Kakor: „Sv. Miklava cerkvice.“)

Nemci cerkev so podpirali,
Dokler nas so ž njo zatirali.
S konkordatom mislili so spet
Star Vichingianizem oživet',
Da bi škofje za Germanje rast
Svoje vse ohračali oblast.
Ker jim pa po volji to ni šlo
Mora cerkev zdaj trpeti zlo.

Telegram „Jurju s pušo“ iz Ljube Ane 22. oktobra.

(Zakasnen zaradi nenavadno grega vremena, kterega je v poslednjem času iz mnogih vzrokov srditi Triglav napravil.)

Zadela danes našega voznika
Nenadoma nesreča je velika;
Nasprotniki so nanj planili
I reveža domu spodili.

(Dostavek g. Luka Svetca.)

Tegá je sama naglost kriva
Oh naglost — ta je res škodljiva!

Vladnim Regenmožem, ki so vladarju to nasvetovali.

Ker, dragi, tó ste nam storili,
Da ste voznika zapodili,
Recite tudi grofu Bajsti,
Naj zbríše paragraf d'vetnajsti,
Da nas več dalje ne sekira,
Ki le na videz figurira
Potem pa túd mi za plačilo
Vse davke radi — V a m pustimo.

Jaz pojdem na Vransko,
Bom videl na Kranjko,
Kje Svetec tiči,
Ko polža več ni.

Telegram iz Gorice 10. oktobra.

Strela udri iz višine,
Izdajalce domovine!

Ma — slabemu — Rušiču.

„Človek brez vere — vere ni vreden“,
Tako učiš i pisariš vsak teden;
Kaj Ti pomaga če vero imaš,
Če se po figa — roh — moško ravnaš?

Tonklijeva interpelacija:

Kar je Božja volja skup zložila,
Naj politika ne cepi!

M. A. Rušičeva kanacija:

Kar politika je razcepila,
Zagovarja — Črne slepi.

Eden pravo, drugi krivo —
To je nam strašno škodljivo,
A Tagblattu — „dopadljivo“.

(Odrpto pismo.)

Mila Slovenija!

Pozdravi mi na bregovih Soče svoja dva vrla sinova, vse hvale i časti vredna ljubeznjiva brata moja — dr. Tonklija i Žigona. Nasproti pa, draga Slovenija, te lepo prosim, da bi mi vse druge goriško-slovenske poslance, zlasti pa nekompaktnega Črnéta i Marušiča v tisto zibelko spat spravila, v kterej so do zdaj koroški Slovenci smrčali. Naj po dokončanem delu ti konstatirani slovenski zapečkarji i rodovoljni ali neradovoljni zavezniki naših smrtnih nasprotnikov v miru počivajo i tema „Domovine“ naj jim sveti. — Če bo treba, jim bo pa tudi vprihodnje še posvetil tvoj verni sinko

Juri s pušo.

Komar i Muha.

Muha: Od kod je neki vedno večé slovansko uboštvo?

Komar: To dela kulturonosno nemško trinoštvo.

Muha: Veš kaj, to mi se pa ne zdi prav, da Slovenci kulturonosnega dr. Kluna zdaj tako zdelujejo.

Komar: Kako ga ne bi? Le pomisli, draga moja Muha! Poprej je bil tak iskren Slovenec, zdaj pa, ...

Muha: No, zdaj je pa — giskren Slovenec; po moji mušji pameti je tu kaj malo razločka.

Komar: Moraš vedeti, da Slovenci ne sodijo sveta po tvoji mušji pameti.

Komar: Ti Muha, meni še pozdeva, da ne bodo Slovani spet nič opravili.

Muha: Zakaj ti tako črne misli po glavi blodijo?

Komar: Ker so Nemci nevadno „infalibel“, kader na neslogo Slovanov spekulirajo.

Prismojeno zahtevanje.

Graška „Tagespošta“ je skvasila i za njo je tudi „Laib. Talgblatt“ žvečil zahtevanje, naj štirsko-slovenski poslanci svoje mandate položé, češ, da so s svojim vedenjem i začasnim izstopom iz deželnega zbora zaupanje svojih volilcev izgubili. — Kaj tacega si upa prismojeni Tagblattov“ oče gledé toliko ljubljenih slovenskih poslancev kvasiti, dr. Klunu pa ne pusti mandata položiti, dasiravno mu je prav dobro znano, kako stoji z zaupanjem volilcev zarad sedenja i vedenja v deželnem zboru i izstopa iz njega pri dr. Klunu i kako pri stirsko-slovenskih poslancih. In take nemškutarske prisme drznejó se še nekaj repenčiti, če jim kdo pové, da so ob pamet prišli! Zares je krvava potreba, da se blizo Ljubljane nova velika norišnica napravi; toda taki pomilovanja vredni, nemškutarski bolniki morajo se „Jurju s pušo“ v zdravljenje izročiti, ne pa dr. Kasmacherju, ki revež sam zarad te bolezni v Ljubljani velik spektakulum dela.

Razglas.

Ker je dunajski minister g. dr. Giskra v svojem glasovitem pismu kranjskemu dež. zboru zapovedal, da se morajo postave za vojvodstvo Kranjsko v nemškem jeziku sklepati, češ, da je le nemški tekst avtentičen (veljaven) — pričakujemo, da bo gosp. moravski Regeumož dosledno tudi ukazal: Davke naj na Kranjskem le nemški Kočevarji i Bajnsfelzarji plačujejo, ker je le nemški denar avtentičen. Kranjski Slovenci.

Slovenec i poslovenjeni Soričan.

Slovenec: Preljubi nemški Soričani!
Zakaj ste bili k nam poslani?
Soričan: Da bi vam národnost dušili,
Pa smo sami se v njej vtopili. —

Dr. Waser i Janjčan.

(Dr. Waser sreča slov. kmeta, ktereга želi našuntati zoper vodnike slovenske. Revež ni vedel, da je bil ta kmet iz janjske fare doma.)
Dr. Waser: Res je cuden, de tih ljudi prec ne zapodéte!
Janjčan: Gospod! potolaženi bodite; zapodili smo jih, da je bilo veselje. Povem vam, da so tekli bržé kot zajci.
Dr. Waser: O, hvala Bogu i sv. Duhu, da vas je razsvetlil i k temu slavnemu delu spodbodel. Sem, sem ljubeck moj na moje srcé, da vas kusnem in objamem!
Janjčan: Gospod! ali pa veste k oga smo pognali? Čujte, mi smo nemškutarje pognali, ko so bili na Janjče pribornali nemške miši lovit.
Dr. Waser: O, strašna, zverinska hudobija! Tak vi ste tist... (se strese i potem znori od jeze i strahu pred Janjčanom.)

Kakor kmet surovi ga je tepel,
Malo da Muleja ne zadavi,
Pa je vendar v prostej preiskavi,
Da je kmet — na Žabjeku bi čepel:
Sraj der Entrüstung.

Schweinriehu.

Pet dijakov Ti adresó skuje,
To je malo, jako malo.
Kaj pa, ako bi kazalo,
Da v Schweinlandu svinj zmanjkuje

Sladke sanje!

(P. H.)

Da spet „Slovenja“ mirno spava,
Da plete ji „Nemčur“ železne vence,
Da tujcem vklanja se slovenska glava,
Iščeč pod hrasti v vróčih urah hladne sence;
Kako da je v veselju mu srce igralo,
Ko njemu sočno desno zala
„Germanija“ v zahvalo je podala —
Letó sinoči se je — Dežmanu sanjalo.

Molba.

Majka božja mila!
Blagotinšek, Iskra,
Sta slovanska piskra,
Ribniškega ila.
Nemca pamet frata!
Da nas druge zмага,
Kupi si nesnaga
Ta dva renegata.

Mi smo siti plesa!
Ker sta hvale vredna
Bog jim daj nebesa
Prej ko sta dva tedna!

Moj karakteristikon.

Se ližem ko mačka krog kaše
Dobil bi rad kmetiče vaše,
Vi ki ste slovenskega roda,
Saj vas ni uničiti škoda.

Četudi sem majhne postave,
In tudi prav bikaste glave,
Me vendar vsi radi imajo,
Ki lajat' po nemško kaj znajo.

Povsodi sem prva oseba,
Kjer kaj konfiscirati treba,
Četudi te nimam oblasti,
Kaj šmenca! saj znam si jo vkrastil!

Kjer treba je kaj govoriti,
Govornik povsod moram biti;
Ker teče mi gladko beseda
I s tem se ponašam — se ve da!

Že večkrat scer sem se blamiral
Posebno ko sem kandidiral,
Da bi me župana zvolili
Ter me kot očeta častili.

Pa to me še vse nič ne straši,
Saj zvesti so meni pajdaši,
Ki bodo me zmir varovali
Slovence pa v kozji rog zgnali.

Za me pač ni hujšega vraga,
Ko če mi Slovenec razlaga
Da morajo končat' nemčurji,
Da smrt jim že trka na duri.

Kak more pa to se zgoditi?
Še le smo se jeli roditi,
Pa morali že bi umreti,
Slovence pustit' pa živeti?

Zakaj so pa „fašenski tagi“,
Povejte mi to le zdaj, dragi
Al niso tam slavni nemčuri
Odprli v nebesa si duri?

Posebno na zadnjem v Radvajni
Tam-le na tajčtumlarski gmajni
Kak bilo je ljudstvo veselo,
Ker dobro je pilo in jélo.

Posebno je grozno število
Tam mojih anhenksnov bilo,
Ki hrabro so se bojevali,
Slovcem pa *lebet wohl* djali.

Clo Sa j d l se jeze je tresel,
Slovence na mah mi raznesel,
Ki delajo dost' mu krivice
Ter nočjo potrdit pravice. (?)

In jaz sem tud njihovih misli,
Ko brata ga zmir imam v čisli,
Ter pravim Vam *aus des Herzens grund*:
Slovenci vi: *fit ihnen gesund!*

Fricc Brandstetter.

Jožko i Jurko.

Jožko: Ena baba je rekla: Slovenja je preč!
Jurko: Bom babo dobil, jej gobec zavil. —
Jožko: Ko bi Švabom pustil Bog, — Vse bi vgnali v kozji rog.
Jurko: Kdor bi družga rad zatrl, — Zadnjih vrat še ni zaprl.

Odrpto pismo dnnajskemu Figa—roh.

Dragi prijatelj! Na Tvoje odrpto pismo Ti v imenu dr. Koste tudi jaz očitno odgovarjam. Bojiš se, da ne bomo za našo Slovenijo, ktero hočemo namesto zastarele Ilirije v življenje obuditi, kralja dobiti mogli. Tvoj strah, dragi moj Figaroh, je prazen, kajti kolikor je pri nas ponemčenih, c. k. črnorumenih okrajnih glavarjev, toliko je vsegamogočnih kraljičev, ki bi brez dvombe vsi radi kralji postali, če bi imeli kje. Tega poštalenca imamo torej pri nas na izbero. Ako Ti se pa pri vsem tem španjsko zdi, kar mi počenjamo, glej da se španščine privadiš, ne bo Ti škodilo, saj sam praviš, da kolikor jezikov znaš, toliko ljudi veljaš. Nam se je Tvoje i Tvojih pajdašev djanje i nehanje zdavnaj, zdavnaj vže špansko zdelo, torej ni čuda, če ste enkrat v tem jeziku tudi odgovor dobili. Dokler koli boste Vi z nami špansko ravnali, to je, svoje surove napade na narod slovenski nadaljevali, bomo jih tudi mi Slovenci čedalje bolj odbijali, ter varstvo i brambo tam iskali, kjer je je najti mogoče, ne brigajoči se zato, če se to Tebi i Tvojim pajdašem zdi špansko ali — turško. Zapomni si to dobro, da Te ne zgrabi za dušo —
Juri s pušo.

Senzačne novice.

Pri zadnjih volitvah na Českem so padli vsi — vladni kandidati.

Ker je dr. Klun toliko nezaupnic dobil, upa se, da — obdrži svoj mandat.

Ljubljanski porotniki so obsodili Jakopa Alešovca, vrednika „Triglava“ i „Brenclja“, za celo življenje — nekrivega.

Pri dopolnitnih volitvah v tržaške okolici je kandidat družega volilnega okraja, gosp. Fr. Cegnar padel — pod udarci lahonov.

Dalmatinci so začeli prešati — cislajtansko vlado.
Minister Beust je v Pragi — vodo delal.

Še jedna nova Giskrova!

Hoja, hoi, hoi!
Čeh ima loj!
Zviti Slovenec
Tolsti kolenc.

Moja sanja.

Nocoj v sanjah sem strašne
 Obraze gledal, žalostne:
 Natanko hočem razodet',
 Kaj v sanjah moral sem trpet:
 V neznanem kraji nek sem bil
 In mrzel znoj po men' je lil,
 Mertvaški oder tam je stal
 In *frak* na njem je smrtno spal.
 Nobena luč brlela ni,
 Je ležal v črni kamerci,
 Z želodom je okinčan bil,
 Ki vedno z njim se je živil.
 Namesto zegnane vodé
 Skakale so po njem bolhe,
 Za varha ni mu nihčn bil,
 Gotovo rajnk' jih je plašil.
 Potem priteče frakov trop,
 Ki so spremili ga v pokop;
 Namest' da b'li bi zanj molil'
 Vihali repe so in vil'.

En frakus „švalbenšvancikus“,
 Je klel za rajnc'ga: „diabulus“,
 In „grabljerere“ pel je frak,
 Ki bil je najbolj strupenjak.
 En „špiclergienzis“ plesnjiv frak
 Je pop bil črn, kot tiček „krak“;
 En frakus „štrigaljrepikus“
 Z želodom ga ož'vit poskus'.
 Potem pa vendar ga zaspó,
 Ker več, so djali, živ ne bo!
 En frakus mu postav' spomin
 Sè samih piskrov i črepinj.
 „Počivaj le *in pace* nunc!
 Ne boš več jel želoda 'n smunj
 Ne boš po Jančih hodil več,
 Kar si prestal, vse je zdaj preč!“
 Tako pogrebci govore,
 Na grobu fraka obleže;
 Skadé se naglo, kakor dim,
 Nato pa jez se prebudim.

Janez Košlr.

Nove národne pesmi.

Dobrovoljen Slovenec na kmetih me je vprašal nek pot:
 „Ne zamerite, kako je pa to, da vsak taki, ki pesmi dela, je videti nekoliko pricvrknjen?“ Smejal sem se možu, da me je vse bolelo. In to modrovanje mi je sopet prišlo na misel prešli teden, ko sem videl svojega gospoda vsega razburjenega okrog dirjati z grabljami, od katerih so viselè čudne strune — pisani gadje. Po noči, ko je spal, odprem njegovo pisno mizo, in najdem različnih pesem; v enej sapi prepisem te-le tri:

Nemškutar z Ljubljane Ak hribovc pritegne,
 'ma pete kovane, Mu plaho zajekne:
 S popirja klobuc; „Jez sem konstitut!“

„Teško noč.“

Teško noč!
 Kdo nam dá svojo pomoč!
 Ker peté smo nabrusili,
 Radi tudi bi počili.
 Vsa gonitev je zdaj proč,
 Teško noč!
 Srečen le,
 Kdor ubežal kmetom je.
 Čému mirne smo dražili,
 „Pipci, pojte gori!“ vpili?
 Toraj vdarli so v kolop, —
 Mi pa v skok!
 Vsak izlet
 Naj se dene na preteht!
 Če na kmete zbadat grémo,
 Ali obveljá, ne vémo,
 Toraj pamet ne v peté,
 Le v glavé!
 O Tagblat!
 Kam se hočemo podat' ?
 Ki smo Jakoba končali,
 Da bi kazni ne zapali:
 Piši, laži ti za nas,
 Reši nas!

„Lehko noč.“

Lehko noč!
 Bog vam daj svojo pomoč!
 Na grobéh je jok nocoj,
 Tu, prijatelj, mal' postoj,
 Kušni rušnjo, ker mučenc
 Je Slovenc!
 Jakob moj!
 Srota mati, oča tvoj!
 Glasno sestra, brat prisega,
 Da se daleko razlega:
 „Kri nedolžna pila prst,
 Vzdignem prst!“

Lehko noč!
 Oh, Slovenja solze toč'.
 Nad gomila tam zdihuje,
 Sina svôga objokuje.
 Oh, Slovenja solze toč', —
 Lehko noč!

Národní postopač.

Dežmožev „Ótok blódski.“

1.	Tostran mesta	Priča Rode,
Dežmož nemški,	Pa nezvesta	Raste sužnost nam,
Smrad slovenski	Te drhal časti.	Kdor jo snuje
Kranjske zemlje ti!	Naj pomisli	V njo nas suje
Za čuva	Turnar kisli,	Koplje grob si sam.
Policeaja	Kamo pripeljá	
Imaš vse noči,	Slep'ga cepca,	4.
Se golfajó,	Kader slepca	Zdaj obnaša
Ki štímajo	Za — vodnika imá.	Se kot <i>paša</i>
Tvojo Blatno vas,		Birokratni trot,
Narodnjakom,	3.	Prevzetuje,
Poštenjakom	Nič ne rabi,	V spone kuje,
Vže smrdiš lep čas.	Če se grabi,	Nam slovenski rod.
	V jamo ko leti;	Al ko mila
2.	Za vradniško	Nastopila
Čez od grada	I beriško	Bode doba nam,
Janjče zbada	Slamo se lovi.	Renegati —
Strašno te v oči,	S take zblode,	Birokrati
		Pojdejo — s pesam!

—nin.

DOPIST.

Iz Liburnije. Tres, mili Jurčeku, že vedeš, *faciunt consilium, quartus in medio eorum est auxilium* (četrty v sredini njihovi je njim pomoč). Rauch, Regenmož in Vidulich so že *consilium*, če jim pa dodamo našega ljubega Clesiusa, to ti pa je, mili Jurčeku, ena quaderna korenjakov, da takove ni moči naši blizo, pa tud nevem če bi jo zdej človek našel. Kaj pa je s temi le možaki? Danas je naš ljubi Clesius poslal razglase po vsej Liburniji, da dobi dobrega kovača, kateri bi skoval Rauchu vile, Vidulich i lopato, Clesiusu pa dober bat. Kaj pa za Regenmoža? Njemu pa da popravi skrkané grablje, ktere je revež skrhal pri žabji vasi. Stem le, zlati Jurčeku, orodjem so namenili ti-le možaki prekopati veči del Jugoslavije, i na prekopano posijati mlado Madjarščino, Nemščino i Laščino; ker so opazili da se stara kultura dan na dan propada, zatorej želijo da nova izraste. Priporočam ti tedaj, Jurčeku, da jim le reč prepoveš i zabraniš, ali pa, da jih precej ustrelíš.*) Pazi tedaj!

Svetlovič.

*) Pif, paf! uže ležé! naj se še malo povaljajo; če malo trave povaljajo, pa prihodnje leto toliko lepša zraste, — saj veste, da gnoj — gnoji.

Juri.

Take in enake „Ansichten aus Triest“ se nahajajo v istem Albumu, ktereга so Tržačanje večnemu poslancu dr. Klun u darovali.

